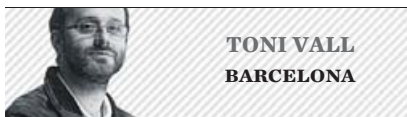

SANT JORDI 2019

Els veterans a escena

La recepta: “Perfil baix i modèstia infinita”

Escriptors veterans experimenten per Sant Jordi les vivències dels seus llibres presents i clàssics

TONI VALL
BARCELONA

“E m fa il·lusió!” i fa il·lusió escoltar en boca d’algú aquesta exclamació tan concloent referida al dia de Sant Jordi. Sense mitges paraules, sense suspicàcies, sil·labejant totes les lletres de la paraula *il·lusió*. El seu autor és Joan-Pere Viladecans, destacadíssim pintor i artista plàstic que enguany debuta com a autor que signa per Sant Jordi. El món de l’edició no li és gens desconegut, no debades va ser l’autor d’un bon grapat de portades de la mítica editorial poètica Llibres del Mall. Però no ha sigut fins a *No ho veig gaire clar*, recull dels seus articles en premsa, que s’ha pogut estrenar en aquest debut. Fa goig coincidir també amb Borja de Riquer i amb el seu esperit, a mig camí entre la seva gran i extensa experiència com a historiador i el novell esperit signador en 23 d’abril. Fa tres anys va debutar bolígraf en mà amb *Anar de debò* i avui reincideix amb *Història mundial de Catalunya*, al qual han encartat per a l’ocasió el recentment editat opuscle *Sant Jordi*.

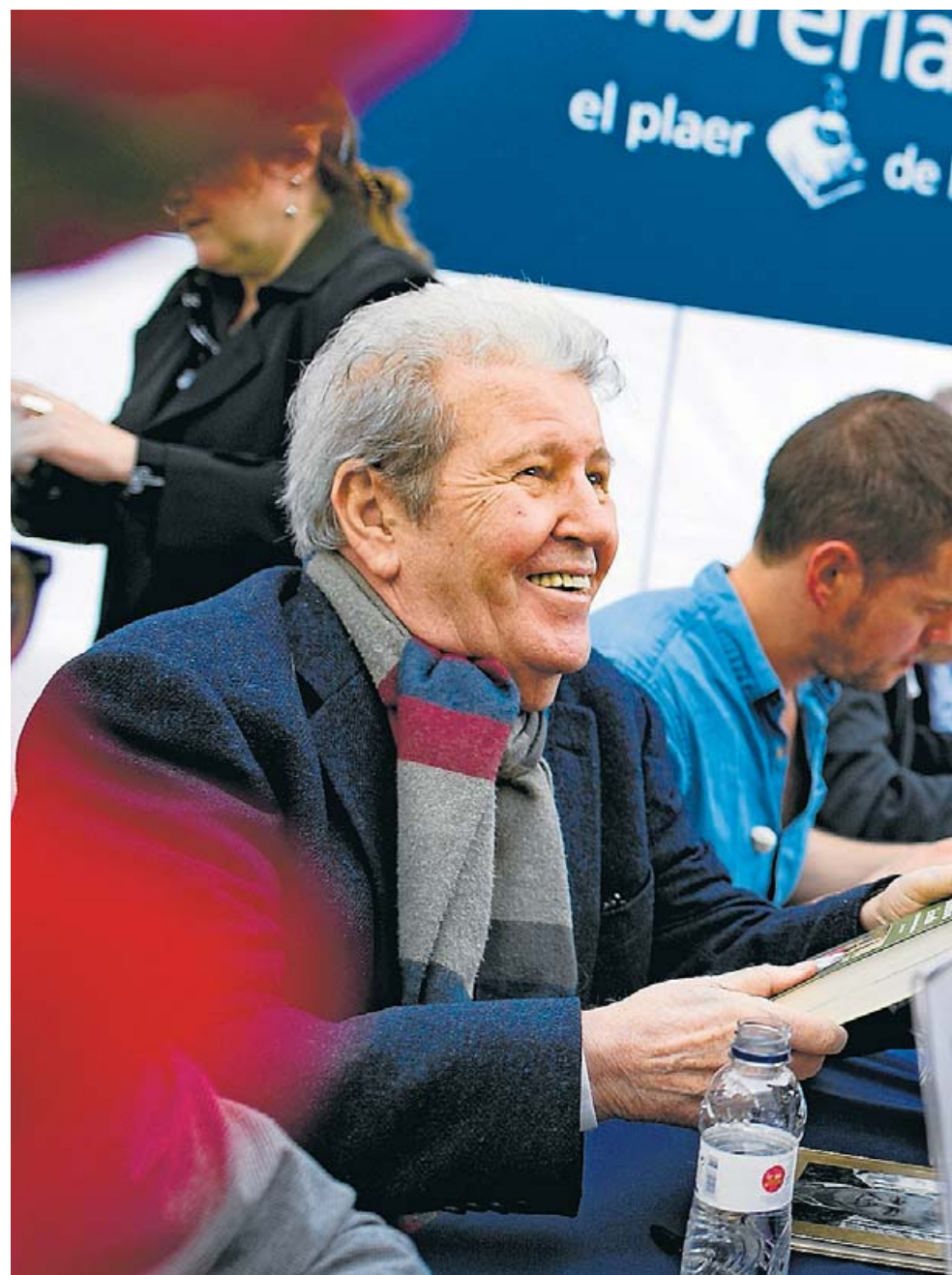
A la parada on signa Rosa Montero l’esperen tres o quatre persones perquè els firmi *Los tiempos del odio*, la seva última novel·la, tercera aventura del seu personatge Bruna Husky. Un fan, però, desitjaria comprar *El arte de la entrevista*, el llibre recent sobre la seva faceta periodística. No el tenen, llàstima. Almude-

na Grandes és tota una veterana de Sant Jordi, ja fa setze anys que li és fidel. M’explica que per a l’any que ve prepara nova novel·la, la cinquena entrega de la seva sèrie *Episodios de una guerra interminable*. “La pluja feia una mica de por però la gent ja ho està arreglant!”, exclama.

Jordi Herralde mira el cel enfosquit i ho té claríssim: “Això és culpa de Madrid!” La pluja? Sí, esclar. “Més ben dit, del Casado! O no! De Vox!” El pare d’Anagrama està a punt de començar a signar *Un día en la vida de un editor* i té el sentit de l’humor i la rauxa irònica a tot drap. No és aquest un Sant Jordi qualsevol per a ell, és el Sant Jordi dels cinquanta anys de la seva estimada editorial. Fa gala del seu autoproclamat “perfil baix i modèstia infinita” i admet que si signa poc intentarà no deprimir-se més del compte: “Pensaré en els meus estimats autors, amb els bons amics que s’han trobat abans en la mateixa situació que jo avui”. Unes quantes parades més enllà, topo amb un dels ex d’Anagrama més il·lustres, Enrique Vila-Matas, que ja fa uns anys que edita amb Seix Barral. Mentre espero per parlar amb ell, signa uns quants exemplars de *Marienbad eléctrico* i un lector li acosta una vella edició d’*Historia abreviada de la literatura portàtil* –“va ser molt important per a mi”, li confessa– i l’hi signa amb la seva ja inevitable dedicatòria amb el perfil dibuixat de Fernando Pessoa: “Des del 1989 soc presoner d’aquest dibuix, el faig sempre”. També a l’emocionada estudiant que se li acosta per preguntar-li sobre la seva literatura –el seu professor els

Política
Herralde té el sentit de l’humor a tot drap: “La pluja és culpa de Madrid”

Dedicatòria
Vila-Matas dibuixa el perfil de Pessoa: “Des del 1989 el faig sempre”

n’ha parlat a classe– i a la qual li pregunta si ha viscut a França i si parla en francès. Les històries infinites del dia de Sant Jordi.

Com infinites són les vides santjordiesques de Joaquim Carbó, que a l’agost en fa 87. Alguns dels seus llibres amb més de cinquanta anys –*La colla dels deu*, *La casa sota la sorra*, acabats de reeditar en format facsimil– encara estan vius. “Tota una vida, sí”, diu amb naturalitat. Tota una vida combinant llibres infantils

i d’adults. Avui toca signar *Testament* i s’afanya a precisar que “no és cap enterrament”. Al contrari! Pensava que seria potser un punt final als llibres d’adults però ja està embarcat en tres més, un d’homenatge a Manuel de Pedrolo i dos de narracions inèdites. Parlant de vides llargues, Fernando Aramburu ja fa tres anys que conviu amb *Patria* i no el deixen de sorprendre les noves vides que els lectors li injecten: “Allà on vaig a signar sempre hi ha algú que

m'explica una història que complementa de manera especial i diversa el relat sobre la fi d'ETA".

Sant Jordi són històries, vides imprevistes. Com les que esperen a ser relatades a Juan José Millás i Eduardo Mendoza, impossible acostar-s'hi. El primer sotmès a un degoteig constant de lectors i el segon literalment soterrat per una llarga cua. Fan cara seriosa però segur que podrien expressar sentiments relatius a l'emoció. —

L'editor Jordi Herralde en una de les poques hores que va dedicar a parlar amb els lectors d'Anagrama.

FRANCESC MELCION